

νοίξ μήπως ὑπολάβουν οἱ νεαροὶ συνάδελφοί του ὅτι ῥυμουλκεῖται, ὅτι ὑπέκει· εἰς ἐπιτακτικὰς ὑπαγορεύσεις τῆς γυναικὸς του ἐπέσθη καὶ ἡγέρθη. — Δὲν θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, διακόσαις δραχμαῖς, εἶπε, θὰ πάρῃ μαζύ του· ἔτσι γιὰ δοκιμὴν. Ἐπειτα δὲν θὰ μείνῃ οὔτε δύο ὥραις· πρὶν πλαγιάσῃ ἡ γυναῖκα του θὰ ἔχῃ γυρίσει στὸ σπίτι του.

— "Ὅχι δά· Μὴ λέγετε τοῦτο, λοχαγέ μου· μὴ ἀναγκάζετε τὴν κυρία καὶ τὰ παιδιὰ νὰ ἀγρυπνοῦν. Γιατί ὅταν κάθεται κανεὶς στὸ τραπέζι τοῦ ντζόγου καὶ ὅταν θὰ ταξιδεύῃ μὲ πανιὰ, δὲν ἤξεύρει πότε θὰ τοῦ κάμῃ καιρὸ νὰ σηκωθῇ.

— "Ἐννοῖα σου καὶ μένα πάντα θὰ μοῦ κάνῃ καιρό· δὲν εὐρίσκω καμμιά εὐχαρίστησι εἰς αὐτὴ τὴ διασκέδασι καὶ ἔρχομαι μόνον γιὰ νὰ σὰς κάνω συντροφιά.

Ἐπὶ τῇ δηλώσει ταύτῃ, μετὰ τὰς θερμὰς τῶν δύο νέων εὐχάς, ὅπως τὸ νέον ἔτος φέρῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν πᾶσαν εὐτυχίαν, ἀπῆλθον καὶ οἱ τρεῖς.

"Ὅταν δὲ ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς οἰκίας καὶ ἡ σύζυγος τοῦ λοχαγοῦ εὐρέθη μόνῃ μὲ τὰ μικρὰ τῆς τέκνα, ἀόριστος δυσθυμία ἐπεκάθισε τῆς ψυχῆς ὅλων. Καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ ἐσίγησαν, ὡς σιγᾷ αἰφνης ἐν τῷ φυλλώματι τῶν πτηνῶν τὸ κελάδημα, ἐνῷ ἡρεμεῖ ἔτι ἡ φύσις, ἐνῷ ἡ πνοὴ τῆς καταιγίδος, ἥτις θὰ ἀνασπᾷ τῶν δένδρων τὰς ῥίζας εἶναι ἔτι μακράν.

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἡ Εἰρήνη παρηκολούθει τὸν κρότον τῶν βημάτων των, σβεννύμενον, ἐκλείποντα. Τότε ἡ δυσθυμία αὐτῆς μετεβλήθη εἰς τρόμον ἀόριστον. Οὔτε αὐτὴ ἐγνώριζε τί ἐφοβεῖτο. Ἀλλὰ τὸ προγνωστικὸν τῆς ψυχῆς της, ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός της καὶ τῶν τέκνων της πόνῳ, προανήγγελλεν εἰς αὐτὴν θύελλαν τρομακτικὴν, καταιγίδα δεινὴν ἐνσκήπτουσαν ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ οἴκου της. Ἐσφίγξε τότε μετὰ παραφόρου τρόμου ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τὰ τέκνα της, ὡς θέλουσα νὰ τὰ προστατεύσῃ, καὶ προσβλέπουσα ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου πρὸς τὴν κατεϋθύνειν τοῦ συζύγου της, πρὸς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἐν ᾗ ἐξηφανίσθη, ἐνόμισεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ σκότους τοῦ ἐγγυτάτου μέλλοντος, σκοτεινοτέρου τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐξώρμων ἐπελαύνουσαι κατ' αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων της Συμποραί, ἀνάρητοι Συμποραί, Ἐριννύες ἀμείλικτοι, ὧν ἤκουεν ἤδη τὸν φρενῆρη δρόμον, προσόμοιον πρὸς τὸν παλμῶδη ἦχον βροντῆς, προαγγελλούσης τὴν ἐπιφερομένην λαίλαπα.

Θλιβερὰ διέρευσεν ἡ νύξ διὰ τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα. Κατὰ τὴν δυσπνοϊκὴν ληθαργίαν, εἰς ἣν ἐβύβηξεν αὐτὴν ὁ κάματος τοῦ σώματος δεινοὶ τὴν ἀπέπνιγον ἐφιάλται καὶ μόνον ἀνεύρισκε σχετικὴν γαλήνην, ὅταν, ἀποτόμως ἀρυπνιζομένη τῆς καρώσεως ταύτης, ἤκουε τὴν σιγὴν ἀρμονίαν τῆς ἡσύχου πνοῆς τῶν κοιμωμένων διδύμων ἀγγέλων.

[Ἐπεται συνέχεια]

EMMANOYHΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΓΑΛΕΟΤΟΣ¹

Δράμα τοῦ Ἰωσήφ Ἐτσεγαράν (José Echegaray)
μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ ὑπὸ Δ. Βικέλα.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Λίθουσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ. Εἰς τὸ βάθος θύρα μεγάλη, χωριζομένη διὰ στενοῦ περάσματος ἀπὸ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς θύραν τῆς τραπεζαρίας, ἡ ὁποία μένει κλειστὴ κατὰ τὰς πρώτας σκηνάς. — Ἀριστερόθεν τοῦ θεατοῦ, κατὰ πρῶτον ἐξώστης, ἔπειτα δὲ θύρα. Δεξιόθεν δύο θύραι. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δεξιόθεν μὲν σοφᾶς, πρὸς δὲ τὰ ἀριστερὰ τράπεζα καὶ κάθισμα ἀναπαυτικόν. Διακόσμησις πλουσία. Ὡρα περὶ δυσμὰς ἡλίου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΘΕΟΔΩΡΑ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ καθήμενος ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ συλλογισμένος.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὡραία δύσις! Τί σύννεφα, τί ἥλιος, τί οὐρανός! Ἐὰν εἰς τὸν ἄπειρον αἰθέρα κρύπτεται τὸ μέλλον, καθὼς λέγουν οἱ ποιηταὶ καὶ καθὼς ἐπίστευαν οἱ πατέρες μας, — ἐὰν εἰς αὐτὸν τὸν γαλανὸν θόλον τὰ πύρινα ἄστρα γράφουν τὸ ἄδηλον μυστήριον τῆς εἰμαρμένης τῶν ἀνθρώπων, — καὶ ἐὰν αὐτὴ ἡ λαμπρὰ ἐσπέρα εἶναι ἡ σελὶς τοῦ ἰδικοῦ μας πεπωμένου, πόση εὐτυχία μᾶς προσμένει, τί μέλλον φαιδρόν, πόση ζωὴ εἰς τὴν ζωὴν μας, πόσον φῶς εἰς τὸν οὐρανόν μας! Δὲν εἶνε ἀλήθεια; (πλησιάζουσα πρὸς τὸν Ἰουλιανόν). Ἀλλὰ, τί συλλογίζεσαι; — Ἐλα, Ἰουλιανέ, κύτταξε ἐκεῖ εἰς τὸ ἄπειρον. — Δὲν μὲ ἀποκρίνεσαι;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ἀφηρημένος.

Τί εἶπες;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Δὲν μὲ ἤκουσες;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἡ ψυχὴ μου εἶναι πάντοτε ὅπου ἐστὶ εὐρίσκεσαι, ἐστὶ ὁ μαγνήτης καὶ τὸ κέντρον της· ἀλλὰ κάποτε μᾶς βαρύνουν τὸν νοῦν στοχασμοὶ ἄκαairoi, — σκέψεις, φροντίδες, ὑποθέσεις...

ΘΕΟΔΩΡΑ

Δὲν τὰς θέλω, διότι μοῦ ἀφαιροῦν τοῦ ἀνδρός μου τὴν προσοχὴν, ἂν ὅχι τὴν ἀγάπην. Ἀλλὰ, τί ἔχεις, Ἰουλιανέ; (Μετὰ πολλῆς τρυφερότητος). Κάτι συλλογίζεσαι, καὶ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ σπουδαῖον. Μοῦ τὸ λέγει ἡ κατῆφεια καὶ ἡ σιωπὴ σου. Σὲ λυπεῖ τίποτε; "Ὅ, τι καὶ ἂν εἶναι, σοῦ τὸ ζητεῖ ἡ καρδία μου. Ἐὰν εἶναι ἡ χαρὰ μου χαρὰ σου, θέλω καὶ ὁ πόνος σου νὰ εἶναι πόνος μου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Λύπη, ἐνῷ σὲ βλέπω εὐτυχῇ! Πόνος, ἐνῷ ἔχω πηγὴν χαρᾶς τὴν Θεοδώραν μου! Ὅταν σ' ἔχω ἐμπρὸς μου, μ' αὐτὰ τὰ δύο τριαντάφυλλα — καρπὸν τῆς υγείας σου, — μ' αὐτὰ τὰ μάτια ὅπου ἡ λάμψις τῆς ψυχῆς σου προδίδεται εἰς δύο οὐρανούς, — ὅταν γνωρίζω, καθὼς τὸ γνωρίζω, ὅτι ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ κύριός σου, ποία λύπη, ποῖος πόνος, ποῖα σκιά, ποῖα πένθη ἡμποροῦν νὰ μ' ἐμποδίσ-

σουν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι ἕως εἰς τὰ ἔγκατά μου ὁ εὐ-
τυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Καὶ δὲν εἶναι μῆτε δυσαρέσκειαι διὰ τὰ συμφέ-
ροντά σου ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τὰ χροήματα δὲν μ' ἔκαμαν ποτὲ νὰ χάσω οὔτε
τὴν ὄρεξιν, οὔτε τὸν ὕπνον μου. Δὲν τὰ ἀποστρέ-
φομαι, ἀλλὰ τὰ περιφρονῶ, καὶ μοῦ ἦλθαν πάντοτε
μόνα των ὡσὰν νὰ ἦσαν ἡμερα ἀρνάκια. Ἦμην καὶ
εἶμαι πλούσιος, καὶ ἕως ὅτου ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ γη-
ράματα ὁ Ἰουλιανὸς θὰ εἶναι, χάρις εἰς τὸν Θεὸν
καὶ εἰς τὴν καλὴν του τύχην, ἂν ὅχι ὁ πλουσιώτε-
ρος, ὁ ἀσφαλέστερος ὅμως καὶ ὁ πλέον εὐυπόληπτος
τραπεζίτης τῆς Μαδρίτης.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τότε λοιπόν, διατί ἦσο πρὸ ὀλίγου τόσον συλλο-
γισμένος ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἐσκεπτόμην· καὶ ἐσκεπτόμην κάτι καλόν.

ΘΕΟΔΩΡΑ (θωπευτικῶς)

Δὲν ἤμποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι καλόν, ἀφοῦ ἦτο
ιδιὴ σου σκέψις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πλάνα ! Μὴ μὲ κολακεύης.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα τί ἦτο ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἐσυλλογίζομην πῶς νὰ συμπληρώσω ἔργον σπου-
δαῖον . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τὸ νέον ἐργοστάσιον ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δὲν πρόκειται περὶ κτιρίου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἀλλά ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἀλλὰ περὶ ἔργου ἀγαθοῦ, περὶ παλαιοῦ καὶ ἱε-
ροῦ χρέους.

ΘΕΟΔΩΡΑ (περιχωρῆς καὶ ζωηρᾷ)

Ἦξεύρω τί εἶναι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τί ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐσυλλογίζεσο τὸν Ἑρνέστον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τὸ ἡῦρες.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὁ καὶ μένος ! Καλὰ ἔκαμνες. Εἶναι τόσον κα-
λός, τόσον εὐγενής, τόσον γενναῖος !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἀπαράλλακτος ὁ πατέρας του· ὑπόδειγμα εὐθύ-
τητος καὶ ἀρετῆς !

ΘΕΟΔΩΡΑ

Καὶ τί προκομμένος ! Εἴκοσι ἔξ ἐτῶν, καὶ ἤξεύ-
ρει ! . . . Τί δὲν ἤξεύρει !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἄν ἤξεύρει ! Ἀλλὰ ἐδῶ ἴσα ἴσα εἶναι τὸ κακόν.

Διότι φοβοῦμαι μήπως ἐνῶ πλανᾶται ὁ λογισμὸς
του εἰς τὰ ὑψηλά, δὲν θὰ γνωρίζῃ πῶς νὰ περιπα-
τήσῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, τὸν πεζόν καὶ τὸν δό-
λιον, ὅπου αἱ λεπτότητες τῆς διανοίας δὲν ἔχουν
πέρασιν, εἰμὴ τρεῖς αἰῶνας ἀφοῦ ἀποθάνῃ ἐκεῖνος
ὁ ὁποῖος τὰς εἶπε.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐὰν σ' ἔχει ὁδηγόν . . . Διότι σύ, Ἰουλιανέ, —
δὲν εἶναι ἀλήθεια ; — δὲν θὰ τὸν παραιτήσῃς !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Νὰ τὸν παραιτήσω ! Ἐπρεπε νὰ μοῦ πάλλῃ εἰς
τὰ στήθη καρδίᾳ μαύρῃ διὰ νὰ λησμονήσω τί χρεω-
στῶ εἰς τὸν πατέρα του. Χάριν τοῦ ἰδικοῦ μου πα-
τρός ἐρριψοκινδύνευσε ἐκεῖνος τὸ ὄνομά του, τὴν
περιουσίαν του, καὶ θὰ ἐξέθετε καὶ τὴν ζωὴν του !
Ἄν ὁ υἱὸς του θέλει τὸ αἱμά μου, ἅς τὸ ζητήσῃ !
Τὸ ἔχω ἑτοιμον πάντοτε πρὸς πληρωμὴν ὅσων χρεῶν
ἐκληρονόμησα μὲ τὸ ὄνομά μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Καλά, Ἰουλιανέ ! Ἐσὺ εἶσαι πάντοτε σύ !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τὸ εἶδες : πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἡ ὀλίγον περιπλέον,
ἔμαθα ὅτι ὁ καλὸς γέρον ἀπέθανε καὶ ὅτι ἔμεινε
πτωχὸς ὁ υἱὸς του. Χωρὶς νὰ χάσω οὔτε στιγμὴν
ἐπῆρα τὸν σιδηρόδρομον, ἐπῆγα εἰς τὴν Γερónην,
τὸν ἥρπασα σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ἐπέστρεψα ἐδῶ
μαζὶ του, τὸν ἔφερα ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον καὶ
τοῦ εἶπα : ὅ,τι ἔχω εἶναι ἰδικόν σου, σοῦ ἀνήκει
διότι τὸ χρεωστῶ εἰς τὸν πατέρα σου. Ἐὰν θέλῃς,
θὰ εἶσαι αὐτῆς τῆς οἰκίας ὁ κύριος, ἡ τουλάχιστον
ἔχε με διὰ δεύτερον πατέρα. Τὴν μεγάλῃν ἀξίαν
τοῦ πρώτου δὲν τὴν ἔχω, ἂν καὶ διὰ τῆς ἐπιθυμίας
βαδίζω εἰς τὰ ἔχνη του, ἀλλ' ὅσον δι' ἀγάπην . . .
θὰ τὸ ἰδῇς ἂν ἐκεῖνος σὲ ἡγάπα περισσότερον.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἀλήθεια, αὐτὰ εἶπες καὶ ὁ καὶ μένος . . . εἶναι
τόσον καλός, — ἐκλαίει ὡσὰν παιδί καὶ ἔπεσε εἰς τὴν
ἀγκάλῃν σου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Εἶναι παιδί. Καλὰ λέγεις. Καὶ διὰ τοῦτο πρέ-
πει ἡμεῖς νὰ σκεπτόμεθα περὶ τοῦ μέλλοντός του.
Ἴδου διατί μὲ εἶδες συλλογισμένον πρὸ ὀλίγου. Ἐ-
γύρευα πῶς νὰ δώσω σῶμα καὶ μορφὴν εἰς ὅ,τι σκέ-
πτομαι νὰ κάμω ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐνῶ σύ μοῦ ἔλεγες νὰ
θαυμάσω τὸ ὡραῖον πανόραμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ
νέφη, καὶ τὸν λαμπρὸν ἥλιον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν
μὲ μέλει ἐνόσω μοῦ λάμπουν δύο ἥλιοι φωτεινότε-
ροι εἰς τὸν οὐρανόν μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Δὲν μαντεύω ὅμως τὴν ιδεάν σου. Τί σκέπτεσαι
νὰ κάμῃς διὰ τὸν Ἑρνέστον ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αὐτὸ ἐρωτῶ κ' ἐγὼ μέσα μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Καὶ ὅμως τί περισσότερον ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς ἀπὸ
ὅ,τι ἔκαμες ; Πρὸ ἐνὸς ἔτους ζῇ ἐδῶ καθὼς ἡμεῖς,
— ὡσὰν ἰδικοί μας. Οὔτε υἱὸς σου ἂν ἦτο, οὔτε
ἀδελφός μου, δὲν θὰ τοῦ ἐδείκνυες μεγαλειτέραν
τρυφερότητα, ἢ ἐγὼ περισσοτέραν ἀγάπην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καλὰ αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πῶς δὲν ἀρκοῦν; Νομίζω . . .

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ὅμιλεῖς περὶ τοῦ παρόντος, καὶ ἐγὼ σκέπτομαι διὰ τὸ μέλλον.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τὸ μέλλον; Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ἐγὼ τὸ μέλλον. Ἰδοῦ: Ὅσα ζήση ἐδῶ μαζὶ μας ὅσον θέλει, ἔτη ὀλόκληρα, ὡσὰν νὰ ἦτο σπίτι του, ἕως ὅτου, μετὰ τὸν καιρὸν, καθὼς εἶναι φυσικὸν καὶ δίκαιον, ἐρωτευθῇ καὶ ἐορτάσωμεν τοὺς γάμους του. Τότε μετὰ γενναίαν ἐπιμονὴν τοῦ παραχωρεῖς μέρος καλὸν τῆς περιουσίας σου. Ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν πηγαίνουν ἴσα εἰς τὸ σπίτι των αὐτὸς καὶ ἐκεῖνη, διότι καθὼς τὸ λέγει ἡ παροιμία, καὶ τὸ λέγει πολὺ φρόνιμα, «ἡ πανδρεῖα θέλει σπίτι». Καὶ οὕτε θὰ τοὺς λησμονήσωμεν διόλου, οὕτε θὰ τοὺς ἔχωμεν ὀλιγωτέραν ἀγάπην διότι δὲν θὰ ζοῦν μαζὶ μας. Κατόπιν, τὸ βλέπεις: Ἐκεῖνοί εἶναι εὐτυχισμένοι, ἡμεῖς εὐτυχέστεροι. — ἂν γίνεταί. — Ἀποκτοῦν τέκνα, . . . τὸ ἀμφιβάλλεις: ἡμεῖς ἀκόμη περισσότερα . . . τοῦλάχιστον μίαν κόρην. — Ἡ κόρη μας καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἐρνέστου ἐρωτεύονται, τοὺς πανδρεύομεν . . .

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αἶ! Ποῦ θὰ σταματήσης; Κύριε ἐλέησον!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Μοῦ ἔλεγες περὶ μέλλοντος ἰδοῦ τὸ μέλλον. Ἄν δὲν εἶναι καθὼς τὸ λέγω, Ἰουλιανέ, δὲν μοῦ ἀρέσει καὶ δὲν τὸ θέλω.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ναί, Θεοδώρα μου, ἀλλὰ . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

*Α Θεέ μου, ἔχει ἀλλὰ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κύτταξε Θεοδώρα. Ἡμεῖς προστατεύοντες αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον νέον πληρόνομεν ὅ,τι χρεωστούμεν, εἰς δὲ τὸ χρέος καὶ τὴν ὑποχρέωσιν προστίθεται καὶ ἡ ἀπαίτησις τῆς ἀγάπης, διότι τὰ ἀξίζει ὅλα καὶ διὰ τὸν αὐτὸν του καὶ ὡς υἱὸς τοῦ πατρὸς του. Ἀλλὰ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἔχουν κατὰ περίπλοκον, κάθε πρᾶγμα ἔχει δύο ἀπόψεις, κάθε τι ἔχει καὶ τὰ ἀνάποδά του. Θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ, με τοῦτο, Θεοδώρα, ὅτι εἶναι δύο πρᾶγματα διαφορετικὰ καὶ ἀντίθετα τὸ νὰ δίδης καὶ τὸ νὰ δέχῃσαι προστασίαν, καὶ ὁδοῦμαι μήπως ἐπὶ τέλους τὰ δῶρα μου τὰ ἐκλάβῃ ὡς ταπεινώσιν του. Εἶναι εὐγενής, ὑψηλόφρων, σχεδὸν ὑπερήφανος, καὶ ἐπιβάλλεται, Θεοδώρα, νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν θέσιν του. Πρέπει νὰ τὸ καταφέρωμεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμωμεν δὲ αὐτὸν περισσότερον καὶ νὰ φαίνεται ὅτι κάμνομεν ὀλιγώτερον.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πῶς αὐτό;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τώρα θὰ ἰδῇς . . . Ἀλλὰ ἔρχεται.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Λοιπὸν σιωπῇ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΘΕΟΔΩΡΑ, ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ΕΡΝΕΣΤΟΣ (εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καλῶς τον!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἰουλιανέ . . . Θεοδώρα . . . (Χαιρετῶν ἀφηρημένος, κάθηται ἔπειτα παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ μένει σύννους).

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τί ἔχεις; (πλησιάζων πρὸς τὸν Ἐρνέστον).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τίποτε.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κάτι βλέπω εἰς τὸ βλέμμα σου καὶ κάτι προδίδει ἡ συλλογὴ σου. Ἐχεις καμμίαν λύπην;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὀνειροπολῶ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καμμίαν δυσἀρεσκείαν;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καμμίαν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Εἶμαι μήπως ἀδιάκριτος;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἀδιάκριτος, σύ! Θεέ μου! (Ἐρεῖται καὶ τὸν πλησιάζει μετὰ συγκίνησιν). Ὅχι! σὲ ἐμπνέει ἡ ἀγάπη, σὲ δικαιώνει ἡ φιλία καὶ ἀναγινώσκεις μέσα μου ὅταν με βλέπῃς εἰς τὰ μάτια. Ναί, ἔχω κάτι ἀλλὰ . . . θὰ τὰ εἰπῶ ὅλα. Ἰουλιανέ, συγχώρησέ με, καὶ σύ, παρακαλῶ, Θεοδώρα. Εἶμαι τρελλός, εἶμαι παιδί, εἶμαι ἀχάριστος! Δὲν ἀξίζω τὴν καλοσύνην σας, δὲν ἀξίζω τὴν ἀγάπην σας. Ἐπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχὴς μετὰ πατέρα καθὼς ἐσύ, μετὰ ἀδελφὴν καθὼς ἐσύ, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ σκέπτομαι . . . Ἡ ἐξομολόγησις με κάμνει νὰ κοκκινίζω . . . Δὲν μ' ἐννοεῖτε: . . . Ναί, ναί, τὸ καταλαμβάνετε ὅτι ἡ θέσις μου εἶναι ψευδής. (Μετὰ ζωηρότητος) Ζῶ ἐδῶ ἀπὸ ἐλεημοσύνης.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Αὐτὴ ἡ λέξις . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θεοδώρα . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Μὴς προσβάλλει.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, εἶναι κακὸν νὰ τὸ λέγω, ἀλλ' εἶναι ἡ ἀλήθεια.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κ' ἐγὼ λέγω ὅχι. Ἐὰν ζῇ κανεὶς ἐδῶ ἀπὸ ἐλεημοσύνης—καὶ ὅχι μικρὰν—δὲν εἶσαι σύ! εἶμαι ἐγὼ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Γνωρίζω τὴν ἱστορίαν δύο φίλων πιστῶν καὶ δὲν ἤξευρω πόσων χρημάτων, τὰ ὅποια δὲν θέλω νὰ ἐνθυμοῦμαι. Εἰς τὸν πατέρα μου κάμνει τιμὴν ἡ πρᾶξις του, ἀλλ' ἐγὼ θὰ τὴν ἐμόλυνα ἐὰν ἀπελάμβανα τὴν πληρωμὴν τῆς. Εἶμαι νέος, Ἰουλιανέ, ὅσον δὲ ὀλίγον καὶ ἂν ἀξίζω, ἠμπορῶ εἰς κάτι νὰ ἐνασχοληθῶ διὰ νὰ κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Εἶναι τοῦτο

ιδιοτροπία ἢ ἀλαζονεία ; Δὲν γνωρίζω, καὶ δὲν ἤξεύρω τί νὰ εἰπῶ. Ἀλλ' ὅμως ἐνθυμούμαι πάντοτε τὰ λόγια τοῦ πατρός μου : «Ὁ,τι ἤμπορεῖς νὰ κάμῃς μόνος σου, μὴ τὸ ἐπιφορτίξῃς εἰς κανένα, — ὅ,τι ἤμπορεῖς νὰ κερδίξῃς μόνος σου, δὲν πρέπει νὰ τὸ χρεωστῇς εἰς κανένα».

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Ὡστε ὅ,τι δέχεσαι ἀπὸ ἐμέ, τὸ θεωρεῖς ὡς ταπείνωσιν καὶ ἐξευτελισμόν. Τοὺς φίλους σου τοὺς βλέπεις ὡς δανειστὰς ὀχληροὺς . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ὁμιλεῖς γνωστικά, Ἐρνέστε, καὶ γνωρίζεις πολλὰ πράγματα, ἀλλ' ὅμως εἰς τοῦτο γνωρίζει περισσότερα ἡ καρδιά.

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Τόσῃν ὑπεροπτικῇ περιφρόνησιν δὲν εἶδειζε πρὸς τὸν πατέρα σου ὁ ἰδικός μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τότε, ὡς φαίνεται, ἡ φιλία ἦτο ἄλλο πρᾶγμα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θεοδώρα !

ΘΕΟΔΩΡΑ

Σὲ τιμᾷ ἡ σκέψις σου . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Εἶναι βέβαιον, εἶμαι ἀγνώμων τὸ γνωρίζω . . . καὶ ἀνόητος ! Συγχώρησέ με, Ἰουλιανέ (λίαν συγκεκινημένος).

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ (πρὸς τὴν Θεοδώραν)

Ἡ κεφαλή του εἶναι ἄνω κάτω.

ΘΕΟΔΩΡΑ (πρὸς τὸν Ἰουλιανόν)

Ὡσὰν νὰ εὐρίσκεται εἰς ἄλλον κόσμον.

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Τόσον προκομμένος, τόσον γνωστικός καὶ νὰ πνίγεται εἰς μίαν σπιθαμὴν νεροῦ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (θλιβερώς)

Ὅτι δὲν γνωρίζω αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ εὕρω τὸν δρόμον μου εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶναι ἀλήθεια. Καὶ ὅσον περισσότερον τὸ καταλαμβάνω τοῦτο, τόσον περισσότερον τρέμω. Πνίγεται, λέγεις, εἰς μίαν σπιθαμὴν νεροῦ, ὡσὰν νὰ ἦτο ἡ θάλασσα. Δὲν τὸ ἀρνούμαι, τὰ μικρὰ τέλματα τοῦ κόσμου τούτου μὲ τρομάζουν περισσότερον ἀπὸ τὰ μεγάλα βᾶθη τοῦ Ὠκεανοῦ. Τὰ νερά τοῦ Ὠκεανοῦ ἐκτείνονται ἕως ἐκεῖ ὅπου τὰ περιορίζει τοῦ αἰγιαλοῦ ἡ ἄμμος, ἀλλὰ τὸ τέλμα σκορπίζει παντοῦ τὰς ἀναθυμιάσεις του. Μὲ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης παλαίουں στήθη ἀνδρεῖα, ἀλλὰ πῶς θὰ παλαίσῃ κανεὶς μὲ τὰ ἄδηλα τοῦ τέλματος μιάσματα ; Ἐὰν πρόκειται νὰ νικηθῶ, — καὶ δὲν εἶναι ταπεινώσεις ἡ ἥττα, — ἐν μόνον θέλω, ἐν μόνον ζητῶ : νὰ βλέπω ἀπέναντί μου τὴν θάλασσαν ἢ ὁποῖα ζητεῖ νὰ με καταπιῇ, τὸ ξίφος τὸ ὁποῖον με πληγόνει, ἢ τὸν βράχον ὁ ὁποῖος θὰ με πλακῶσῃ. Θέλω νὰ μοῦ εἶναι αἰσθητὸς ὁ ἀντίπαλός μου, νὰ μοῦ εἶναι ὁρατὸν τὸ σῶμα του καὶ ὁρατὴ ἡ καταφορά του. Θέλω νὰ τὸν περιφρονῶ ἐνῶ πίπτω, νὰ τὸν περιφρονῶ ἐνῶ ἀποθνήσκω. Δὲν θέλω ν' ἀναπνέῃ ἡσύχως τὸ σπῆθός μου τὸ θανατηφόρον δηλητήριον, τὸ διεσπαρμένον εἰς τὴν ἀτμοσφᾶραν.

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ; Ἐχασε τὸν νοῦν του.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἀλλά, Ἐρνέστε, ποῦ θὰ καταλήξῃς ;

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Τί ἔχουν νὰ κάμουν ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν παροῦσαν περίστασιν ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐχουν ὅτι ἐνόςω βλέπω ἐδῶ τὸν ἐαυτόν μου ἥσυχον καὶ ἀναπαυμένον, νομίζω ὅτι ὅσα σκέπτομαι ἐγὼ τὰ σκέπτονται καὶ οἱ ἄλλοι ὅτι ὅταν μὲ βλέπουν εἰς τὸν περίπατον εἰς τὴν ἀμαξίαν σας, ὅταν ἐξέρχωμαι τὸ πρωὶ μὲ τὴν Θεοδώραν ἢ τὴν Μερσέδην, ὅταν κυνηγῶ εἰς τὰ κτήματά σου, ὅταν κάθωμαι εἰς τὴν τράπεζάν σου εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν καθ' ἡμέραν, ὅλοι, κατὰ ἓνα ἢ ἄλλον τρόπον, θὰ λέγουν περὶ ἐμοῦ : Τί εἶναι αὐτός ; Εἶναι συγγενὴς των ; Ὁχι. Εἶναι ὑπάλληλός του ; Οὔτε. Συνεταίρος του ; Ἄν εἶναι συνεταίρος, πολὺ ὀλίγον συνεισφέρει εἰς τὰ ἐταιρικά κεφάλαια. Ἰδοὺ τί λέγουν ὅλοι.

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Κανεὶς δὲν τὰ λέγει αὐτά ! Ὁνειρεύεσαι !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Συγχώρησέ με . . .

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Ὀνόμασέ μου ἓνα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Παρακαλῶ . . .

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Μοῦ ἀρκεῖ ἐν ὄνομα μόνον.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τὸ ἔχεις πρόχειρον. Κάθηται εἰς τὸ τρίτον πάτωμα.

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Καὶ λέγεται ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Σεβῆρος.

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Ὁ ἀδελφός μου ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Μάλιστα, ὁ ἀδελφός σου. Δὲν σοῦ ἀρκεῖ αὐτός ; Ἡ Μερσέδη, ἡ σύζυγός του. Θέλεις καὶ ἄλλον ; Ὁ Πεπίτος. Τί θὰ μοῦ εἰπῇτε τώρα ;

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ (μετ' ὀργῆς)

Θὰ εἰπῶ, καὶ θὰ τὸ φωνάξω, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι παλαβός, ὅτι ἐκεῖνη λέγει ὅτι τῆς καταίθει, καὶ ὅτι ὁ υἱός των εἶναι ξόανον !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐπαναλαμβάνουν ὅσα ἀκούουν.

ΙΟΥΑΙΑΝΟΣ

Τίποτε ! Αὐτὰ εἶναι ὄνειροπολήματα. Ἐκεῖ ὅπου αἱ προθέσεις εἶναι εὐγενεῖς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐντιμοί, ἀδιάφορον τί λέγει ὁ κόσμος. Ὅσον μεγαλειτέρα ἡ κακολογία, τόσον περισσότερον ἀξιοπεριφρόνητος !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αὐτὰ εἶναι καλὰ, — εἶναι τὰ αἰσθήματα πάσης εὐγενούς καρδίας. Ἀλλὰ μοῦ ἔμαθαν ἐμὲ ὅτι ὅσα λέγει ὁ κόσμος, εἴτε μὲ κακίαν εἴτε χωρὶς κακίαν, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ λέγοντος, ἀρχίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ

εἶναι ψεύδη καὶ καταντοῦν νὰ εἶναι ἀλήθειαι. Μήπως ἡ κακολογία μᾶς ἀποκαλύπτει κρύφια ἀμαρτήματα; μήπως εἶναι ἀντανάγκαις τοῦ παρελθόντος; ἢ μὴ ἐφευρίσκει τὸ κακὸν καὶ τὸ ἐνσπείρει; Σφραγίζει μὲ καταχθόνιον σφραγίδα παράπτωμα προϋπάρχον; ἢ γεννᾷ τὸ μὴ ὑπάρχον καὶ δίδει ἀφορμὴν εἰς τὸ κακόν; Τὸ στόμα τῆς διαβολῆς εἶναι ἄτιμον ἢ μόνον αὐστηρόν; εἶναι συνένοχον ἢ ἀποκαλυπτικόν; εἶναι ὁ δῆμιος, ἢ ὁ πειρασμός; εἶναι τὸ τέρμα ἢ ἐπιφέρει τὴν πτώσιν; Πληγόνει χάριν διασκεδάσεως ἢ πρὸς τιμωρίαν; καὶ ἂν καταδικάζει, καταδικάζει ἀπὸ αἴσθημα δικαιοσύνης ἢ διὰ νὰ παῖξῃ; Δὲν τὸ ἡξεύρω 'Ιουλιανέ. Ἴσως εἶναι καὶ τὰ δύο συγχρόνως, ἀλλ' ὁ καιρὸς καὶ ἡ περὶ στασις καὶ τὰ ἔργα θὰ τὸ φανερώσουν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς φιλοσοφίας. Ὑποθέτω ὅτι εἶναι φαντασίαι μὲ τὰς ὁποίας θέλεις νὰ κουράζῃς τὸν νοῦν σου. Ἀλλ' ἄκουσέ με, Ἐρνέστε. Ἐπιθυμεῖς ν' ἀποκτήσῃς μόνος σου θέσιν ἀνεξάρτητον καὶ ἔντιμον; Δὲν εἶναι τοῦτο;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἀποκρίσου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ζωηρῶς)

Ναί!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αὐτὴν τὴν θέσιν τὴν ἔχεις. Εὐρίσκομαι χωρὶς γραμματέα. Μοῦ προτείνουν ἕνα ἀπὸ τὸ Λονδίον, ἀλλὰ ἐμὲ δὲν μοῦ χρειάζεται παρὰ ἕνα παρὰ ξένος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει καλλίτερα νὰ εἶναι πτωχός, νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ μισθὸν τακτικόν, ὥσάν κάθε ἄλλον, παρὰ νὰ εἶναι ὁ υἱὸς ἐκείνου ὁ ὁποῖος τὸν ἀγαπᾷ ὡς υἱόν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἰουλιανέ!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (μὲ ὕφος κωμικῶς αὐστηρόν)

Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τὰ μετρᾷ, εἶμαι ἀπαιτητικός, καὶ δὲν δίδω ποτὲ χάρισμα τὰ χρήματά μου. Θὰ σὲ ἐκμεταλλευθῶ ὅπως ἐγὼ θέλω, θὰ σὲ κάμω νὰ ἐργάζεσαι καὶ δὲν θὰ ἀπολαμβάνῃς εἰμὴ ὅσον εἶναι δίκαιον. Δέκα ὥρας ἔμπρὸς εἰς τὸ καλαμάρι σου, — ἔξυπνος ἀπὸ τὰ ξημερώματα, καὶ αὐστηρότης ὅση παίρνει! Ἰδοὺ τί θὰ εἶσαι διὰ τὸν κόσμον: θύμα τοῦ ἐγωῦσμου μου. . . ἀλλὰ, Ἐρνέστε, θὰ εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας μου. (Ἀλλάσσω ὕφος καὶ ἀνοίγων τὴν ἀγκάλην)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄ, Ἰουλιανέ! (Τὸν ἐναγκαλίζεται)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δέχεσαι;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, κάμε με ὅ,τι θέλεις!

ΘΕΟΔΩΡΑ (πρὸς τὸν Ἰουλιανόν)

Τὸ ἐδάμασες ἐπὶ τέλους τὸ θηρίον.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (πρὸς τὸν Ἰουλιανόν)

Ὁ,τι θέλεις!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἰδοὺ, ἰδοὺ πῶς σὲ θέλω. Θὰ γράψω τώρα εἰς τὸν καλὸν μου ἀνταποκριτὴν, ὅτι τὸν εὐχαριστῶ, ἐννοεῖται, ὅτι ἀναγνωρίζω τὰ ἔκτακτα προσόντα τοῦ Ἀγγλου τὸν ὁποῖον μοῦ ἐκθειάζει, ἀλλ' ὅτι μοῦ ἐφθασεν ἀργὰ ἡ σύστασίς του διότι ἔχω γραμματέα. (Διευθύνεται πρὸς τὴν πρώτην δεξιόθεν θύραν). Αὐτὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος. . . Ἀλλ' ἄφησε νὰ περάσῃ ὀλίγος καιρὸς. . . (στρεφόμενος καὶ ὁμιλῶν μυστικῶς) Κατόπιν σύντροφος. . .

ΘΕΟΔΩΡΑ (πρὸς τὸν Ἰουλιανόν)

Σιωπῇ, δι' ὄνομα Θεοῦ! Θὰ τὸν τρομάξῃς πάλιν. (Ἐξέρχεται ὁ Ἰουλιανὸς μειδιῶν φιλικῶς καὶ βλέπων τὸν Ἐρνέστον).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΘΕΟΔΩΡΑ, ΕΡΝΕΣΤΟΣ (Περὶ τὰ τέλη τῆς προλαβούσης σκηνῆς ἤρχισε νὰ νυκτώνῃ ὥστε τὸ δωμάτιον εἶναι ἤδη σκοτεινόν).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὦ, τί καλοσύνη! Πῶς θὰ τοῦ τὰ πληρώσω, Θεέ μου! (Πίπτει ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, πλήρης συγκινήσεως ἢ Θεοδώρα τὸν πλησιάζει μένουσα ὀρθία).

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἰδοὺ πῶς: ἄφησε κατὰ μέρος πᾶσαν δυσπιστίαν καὶ πᾶσαν ὑποψίαν, ἔλα εἰς τὸν νοῦν σου καὶ συλλογίσου ὅτι σὲ ἀγαπῶμεν ἀληθινά, ὅτι θὰ εἴμεθα πάντοτε ὅπως εἴμεθα ἕως τώρα, καὶ ὅτι, ἐπὶ τέλους, ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ὑπόσχηται δὲν εἶναι ματαίᾳ ἢ ὑπόσχεταις του, καὶ τὴν κρατεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΘΕΟΔΩΡΑ, ΕΡΝΕΣΤΟΣ, ΜΕΡΣΕΔΗ καὶ ΣΕΒΗΡΟΣ (Οἱ δύο τελευταῖοι εἰσέρχονται ἐκ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς καὶ μένουν εἰς τὴν θύραν. Τὸ δωμάτιον εἶναι σκοτεινόν. Ὀλίγον μόνον φῶς εἰσέρχεται ἐκ τοῦ ἐξώστου πρὸς τὸν ὁποῖον διευθύνονται ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Ἐρνέστος).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄχ, πόσον εἶσθε καλοὶ καὶ οἱ δύο!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Καὶ σύ, τί παιδί! Ἀπὸ σήμερον κ' ἔμπρὸς δὲν ἔχει πλέον μελαγχολίας.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ποτέ!

ΜΕΡΣΕΔΗ (ἐκ τῆς θύρας καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ)

Τί σκότος!

ΣΕΒΗΡΟΣ (ἐπίσης)

Πηγαίνωμεν, Μερσεδη.

ΜΕΡΣΕΔΗ (προχωροῦσα ὀλίγον)

Δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ.

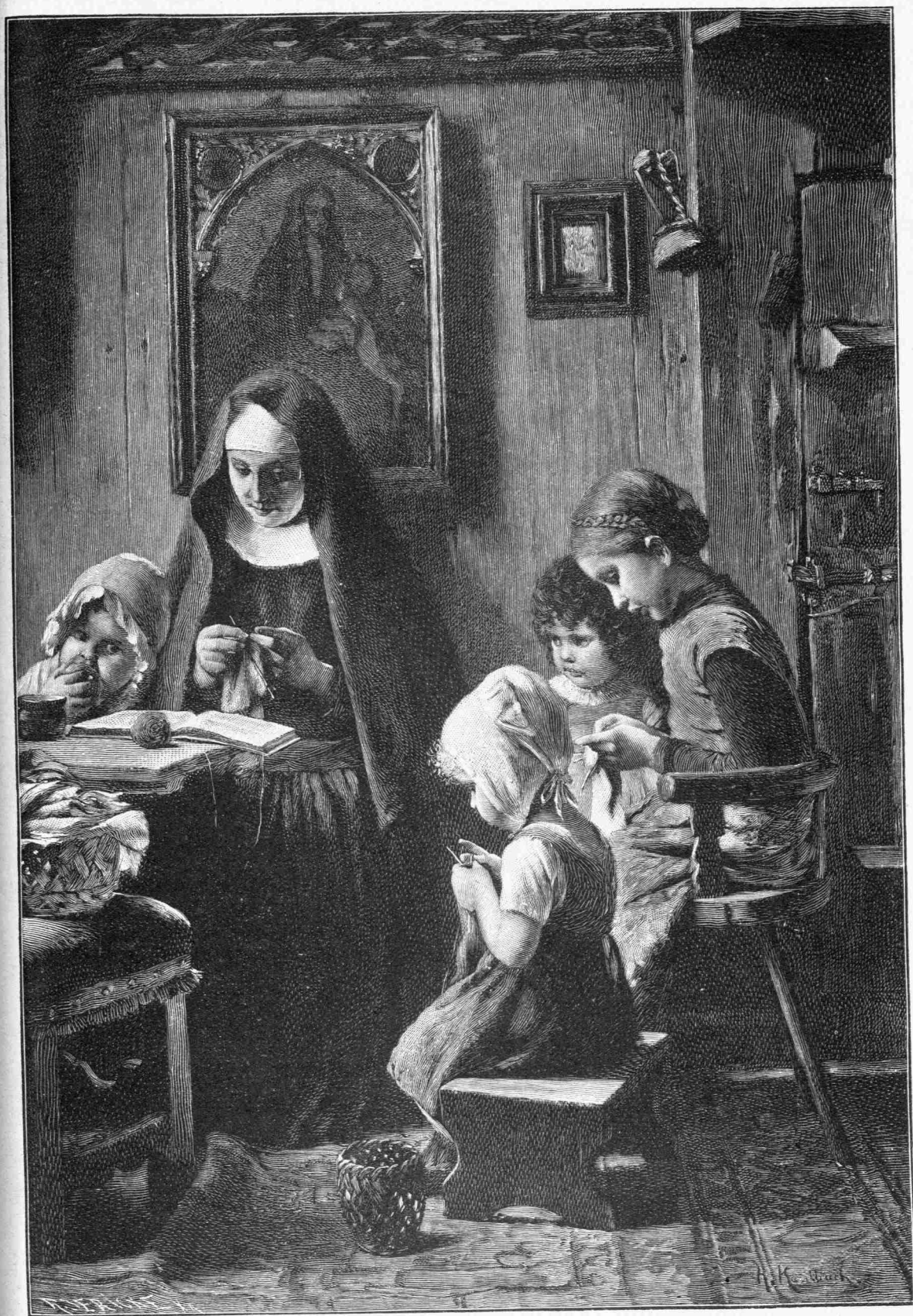
ΣΕΒΗΡΟΣ (ἐμποδίζων αὐτήν)

Κάποιος εἶναι ἐκεῖ.

(Μένουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς προσέχοντες)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θεοδώρα, τὴν ζωὴν μου ὅλην, καὶ χιλίας ζωᾶς ἂν εἶχα, τὰς ἐδίδα προθύμως δι' ὅσον καλὸν μοῦ κάμνετε. Μὴ μὲ κρίνῃς ἀπὸ τὸν ἄγριον χαρακτῆρα μου. Δὲν συνειθίζω ἐπιδειξέας ἀγάπης, ἀλλ' ἡξεύρω

TO NYXTEPI

ν' ἀγαπῶ ὅσον καὶ νὰ ἀποστρέφωμαι. Τὸ στῆθος μου χωρεῖ εἰς ἵσας δόσεις καὶ τὰ δύο, δι' ὅποιον μου ἐμπνέει ἢ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο.

ΜΕΡΣΕΔΗ (πρὸς τὸν Σεβῆρον)

Τί λέγουν ;

ΣΕΒΗΡΟΣ

Πράγματα ἀλλόκοτα, ἀλλὰ δὲν καλοακούω.
(Ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Ἑρνέστος ἐξακολουθοῦν συνομιλοῦν-
τες σιγὰ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου)

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ὁ Ἑρνέστος δὲν εἶναι αὐτός ;

ΣΕΒΗΡΟΣ

Καὶ αὐτὴ . . . ἐκεῖνη . . . Ἐννοεῖται !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἡ Θεοδώρα !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ! Αἰωνίως μαζῇ ! Δὲν ἔχω ὑπομονήν ! . . . Καὶ αὐτὰ τὰ λόγια . . . Τί προσ-
μένω ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἀλήθεια εἶναι. Πηγαίνωμεν, Σεβῆρε. Μᾶς τὸ ἐπιβάλλει ἡ συνείδησις . . . Ὁ κόσμος ὅλος λέγει . . .

ΣΕΒΗΡΟΣ

Θὰ τὰ εἰπῶ σήμερον παστρικά εἰς τὸν Ἰουλιανόν.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἀλλὰ μεγάλη του ἡ ἀναισχυντία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Μεγάλη, λέγει ! Καὶ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἡ δυστυχισμένη ! Εἶναι τόσο ἐλαφρά. Αὐτῆς, τῆς τὰ λέγω ἐγώ.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ν' ἀλλάξης κατοικίαν ! Νὰ μᾶς ἀφήσης ! . . . Ὡραία ἰδέα ! Δὲν θὰ συγκατανεύσῃ ὁ Ἰουλιανός.

ΣΕΒΗΡΟΣ (πρὸς τὴν Μερσέδην)

Μήτ' ἐγώ, μὰ τὴν ψυχὴν μου ! (ὕψουν τὴν φωνήν) : Αἶ, Θεοδώρα ! Δὲν μᾶς βλέπεις ; Ἔτσι δέχονται τοὺς ἀνθρώπους ;

ΘΕΟΔΩΡΑ (εἰσερχομένη ἐκ τοῦ ἐξώστου)

Ὁ Σεβῆρος ! . . . Τί καλὰ !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ τὸ γεῦμα ; Δὲν εἶναι ἀκόμη ἡ ὥρα ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἄ ! ἡ Μερσέδη !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ναί, Θεοδώρα.

ΣΕΒΗΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Πῶς ὑποκρίνεται ! Τί γυναῖκα !

ΘΕΟΔΩΡΑ (σημαίνουσα τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κωδωνίσκον)

Θὰ εἰπῶ νὰ φέρουں φῶτα.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Καλὰ θὰ κάμῃς. Ἀνάγκη νὰ βλέπῃ κανεὶς κα-
ραρὰ τὰ πράγματα.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (παρουσιάζομενος εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς)

Κυρία . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Φῶτα, Γενάρε !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ὅταν κανεὶς βαδίζει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκον-
τος καὶ τῆς τιμῆς, καὶ εἶναι πάντοτε ὅπως φαίνεται
ὅτι εἶναι, τὸ πολὺ φῶς οὔτε τὸν ζαλίζει οὔτε τὸν
κάμνει νὰ κοκκινίξῃ.

(Οἱ ὑπηρεταὶ φέρουν φῶτα. Ἡ αἴθουσα φωτίζεται λαμπρῶς)

ΘΕΟΔΩΡΑ (μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἀφελῶς καὶ γελῶσα)

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἰδική μου γνώμη καὶ τοῦ καθε-
νός. (Πλησιάζει πρὸς τὴν Μερσέδην).

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἐννοεῖται !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἄ, Ἑρνέστε ! Ἐδῶ ἦσο, μὲ τὴν Θεοδώραν,
ὅταν ἦλθῃ ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ψυχρῶς)

Ἐδῶ ἤμην, καθὼς φαίνεται.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Καθὼς φαίνεται, ὄχι ! Εἰς τὰ σκοτεινὰ δὲν φαί-
νεται τίποτε ! (Τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ δίδει τὴν
χεῖρα, προσηλώνων ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Ἡ Θεο-
δώρα καὶ ἡ Μερσέδη συνομιλοῦν κατ' ἰδίαν).

ΣΕΒΗΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἡ ὄψις του εἶναι ἀναμμένη καὶ φαίνεται ὅτι
ἐκλαυσε. Μόνον τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἐρωτευμένοι
κλαίουں. (Ὑψύνων τὴν φωνήν) Καὶ ὁ Ἰουλιανός ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐπῆγε μέσα νὰ γράψῃ ἓν γράμμα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ὅση καὶ ἂν εἶναι ἡ ὑπομονή μου, μὲ κάμνει
αὐτός νὰ τὴν χάνω.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Πηγαίνω νὰ τὸν ἰδῶ. Ἐχω καιρὸν ἕως εἰς τὸ
γεῦμα ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Μὲ τὸ παρεπάνω.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Καλὰ. Ἐχω νὰ τοῦ ὁμιλήσω. (Τρίβων τὰς χεῖ-
ρας καὶ παρατηρῶν τὴν Θεοδώραν καὶ τὸν Ἑρ-
νέστιον). Μὰ τὴν ζωὴν μου ! (Καθ' ἑαυτὸν καὶ το-
ξεύων βλέμματα ὀργίλα ἐνῶ ἐξέρχεται).

[Ἐπεται συνέχεια]

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Α'.

Ἐχαμογέλασεν ὁ Ζεὺς στὸν Ὀλυμπο μὴ ἡμέρα.
Σ' ἂν ποιητῆς ποῦ ἐμπνεύσθηκε περὶ φανερὴν ἰδέαν
Καὶ στὸ γλυκὸ χαμόγελο τοῦ ἑλληνικοῦ θεοῦ
Τὰ σύννεφα ἐσκορπίσανε κ' οἱ οὐρανοὶ ἐλάμψαν,
Ὅπως ξεσυννεφώνεται τὸ μέτωπο τοῦ ἀνθρώπου,
Ποῦ βρίσκει ἐκεῖνο τοῦ ποθεῖ.

— Τί ἤρπεν ὁ Ζεὺς ; — Τὴν εὐμορφίαν, τὰ νειάτα, τὴν ἀγάπην,
Τὴν θεῖαν χάριν, τὸ γλυκὸ αὐτὸ χαμόγελό του,
Ὅλα, εἰς ἓνα πρόσωπο μαζύ, ἀδελφωμένα.

Καὶ λέει : « Ἄς γίνῃ μὴ θεὰ στὸν Ὀλυμπον ἀκόμη